

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ ПИСТОЛЕТ И УИСКИ

chitanka.info

— Не е толкова лошо — рече Александър, когато двамата влязоха в бюфета на летището.

— Ще издържим — съгласи се приятелят му. — Някакви си шестнайсет-седемнайсет часа. Имали сме и по-трудни моменти. — Той се ухили, защото в същия момент видя бутилките уиски, наредени зад гърба на бармана. Някои от марките му бяха добре познати.

— Никакво пиене тази вечер! — рече Александър. — В нашето положение ще бъде глупаво, ако се напием. Ти разбираш, че не са изключени провокации, нали?

Той видя присмехулни искрици в очите на приятеля си и добави раздразнено:

— Какво, пак ще ме обвиниш в излишна подозрителност, нали?

— Ти че си я имаш тая мания, имаш си я, но в случая може би си прав — рече Иван. — Все пак ще бъде грешно, ако не изпием една бутилчица. Една-единствена бутилчица за цяла нощ на двама души!

— Сигурен ли си, че ще бъде само една? — предпазливо запита Александър. На него също му се пийваше, защото задухата беше жестока. — Добре — рече той, — но само една, никакви отстъпки!

— Никакви! — весело отвърна Иван. — Разчитай на мен.

Те се настаниха на една масичка до прозореца и поръчаха бутилка „Куин Ен“.

— Обичам кралиците! — рече Иван и изпи на един дъх чашата си. Той беше жаден още от сутринта. Пълна чаша с малко уиски, много сода и лед. Накрая той налага и леда и започна да го хруска в устата си.

— Почваш твърде стремително — каза Александър. Той отпиваше по малко от чашата си, клатейки я непрестанно, за да я изстуди. Парчетата лед весело потракваха по стените на чашата.

— Затова пък сега ще се занимая с леда — рече Иван, хрускайки смело парчетата между зъбите си.

— Ще си простудиш гърлото — каза Александър.

— Нищо ми няма — рече Иван. — Толкова ми е горещо, че дори не усещам леда.

Нямаше повече какво да си казват, затова следващите чаши изпиха мълчаливо.

Познаваха се от четири години и бяха станали близки приятели. Александър беше русин. Иван — българин. Много си допаднаха не

само по характер, а защото имаха еднакви разбирания по много въпроси, свързани с работата им в Африка.

Бяха преполовили вече своята „Кралица Ана“, когато в салончето влязоха двама души — млад, хубав негър и една бяла жена с дълги до раменете коси. Жената мина покрай масата с предизвикателна походка и ги изгледа така продължително и настойчиво, че Александър сведе поглед, но другият, българинът, ѝ се ухили и тя му намигна.

Жената имаше хубаво тяло, но лицето ѝ, повредено от безсънни нощи и от много алкохол, беше отблъскващо. Негърът, който вървеше след нея, неспокойно се озърташе.

— Добра е — рече Иван, — но не бива да се гледа лицето ѝ.

— Мръсотия — каза русинът, — повръща ми се, като я гледам.

— Казах ти, не я гледай в лицето. На негъра му харесва.

— Има различни негри, както и белите са различни. — Александър понякога обичаше да приказва назидателно.

— Негрите обичат белите жени. Не си ли забелязал?

— Казах ти, има различни негри.

— Чух вече — рече отегчено Иван и сипа малко уиски в чашата. После сложи в своята голямо парче лед и я напълни догоре с „Перие“.

— Наливаш много сода — каза Александър, — вредно е за черния дроб. Всички европейци в Африка боледуват от черен дроб. Горещината ги кара да пият много течности. — Той сложи лед и сипа в чашата си малко сода.

— Знам — рече Иван, — но аз имам здрави дробове — и бели, и черни.

— Ти си бил винаги много самоуверен. Но у тебе това излиза добре. Харесва ми.

— Мене ми харесва твоят начин да обясняваш нещата. Винаги откриваш Америка.

— Ладно, ладно. Да помълчим сега.

От прозореца виждаха залеза на слънцето — огромно и червено, то изглеждаше съвсем близко, зад асфалтовата писта на летището. Зад летището равнината беше осеяна с ниски редки храсти. Слънцето подпали един храст и се зарови в земята.

— Красиво като в руските степи — рече Александър.

Иван не отвърна нищо. Той си мислеше, че природата на Африка на някои места прилича на природата в неговата страна. Ако му кажеха

това по-рано, би се изсмял. Африка — джунгли, палми, слонове, лъвове и главно — много змии. Всичко това го има, но не в прекалено големи количества, освен, разбира се, в пустинята Сахара — огромна равнина, засипана с пясък и осеяна с остри скалисти планини. И дори в Нил няма крокодили.

Той се извърна, за да види оня крокодил с дългите коси и отблъскващо лице, който пиеше уиски с негъра. От алкохола негърът бе станал по-самоуверен.

— Щом ти казвам аз, така е! — рече високо негърът и удари с пестник по масата.

Тъкмо в това време влезе един френски офицер. Невисок човек, но правеше впечатление на много едър, защото беше широк в раменете и стъпваше тежко. Лицето му бе покрито с тъмночервен загар, какъвто обикновено имат русите европейци, прекарали дълго време в Африка. Беше капитан.

Той застана сред салончето и впери поглед в двамата — леко замъглен, пиянски поглед.

— Кой са тук руснаци, комунисти? — рече гръмко капитанът. Той направи две крачки към масата и каза с нисък, продран бас: — Хей, вие двамата! Нали вие сте руснаците?

— Ние сме, какво обичате? — рече българинът.

Капитанът се усмихна накриво и без да чака покана, придръпна един стол и седна.

— Какво прием? „Куин Ен“, а? Кралско питие — ха-ха-ха. Дуду, я тогава донеси още една бутилка скоч! Отдавна желях да пийна с руснаци.

„За да не стават скандали, да изпием с капитана новата бутилка. Само че повече нито капка. Още една бутилка — не е страшно.“

Иван разбра и кимна на приятеля си.

— Добре, господин капитан, щом толкова настоявате... — И си помисли: „Не ми се харесва тази компания“.

Капитанът свали смешната си фуражка с дълга козирка. Малко преди косата червеният загар завършваше с бяла ивица, толкова бяла, че беше неприятно да се гледа. Но, боже мой, колко червено бе лицето на френския капитан — лице на човек, който отдавна е привикнал да поглъща големи количества алкохол.

Той не говореше, не питаше нищо, само разглеждаше двамата с малко свиреп поглед. И внимаваше всички да пият еднакво — наливаше равномерно и в трите чаши, като изчакваше търпеливо двамата да изпразнят чашите си, и веднага наливаше: първо в техните, после в своята.

— Много бързо — рече по едно време Иван, — ние сме свикнали да пием по-бавно.

Капитанът изкриви устни, но нищо не отвърна.

Те преполовиха и втората бутилка, когато най-после той си отвори устата:

— На вас май не ви провървя в Конго... — Французинът разпери пръсти и сложи ръцете си една върху друга, което трябваше да означава: хванаха ви и ви сложиха зад решетките.

Капитанът беше добре осведомен. Наистина, щом слязоха от самолета, отведоха ги в малка стаичка с решетки, където престояха четири часа, и със следващия самолет ги върнаха по етапен ред. В Порт Лами ги свалиха от самолета, защото имаше нови пътници, а те не бяха предвидени в редовния рейс. Трябваше да продължат утре по обед с друг самолет. Щяха да им върнат паспортите в Париж. Без паспорт, особено в Африка, човек се чувства напълно незащитен.

— Нищо — рече Иван, — вашите колеги в Бразавил се държаха много коректно.

— Това се разбира от само себе си — рече капитанът. — На цял свят е известно, че французите са учтиви хора. Така ли е, или не е така?

— Има различни французи — каза на английски Александър, който разбираше френски, но го говореше слабо. Английският му беше съвършен.

— Какво рече? — приведе се напред офицерът и напрегнатото му лице придоби глупав израз.

— Не разбирате ли английски? — запита Иван не без лукавство.

— Английски ли! — рече презрително капитанът. — Това не е език, а кучи лай. Нека повтори на френски.

— Той говори само английски.

— Тогава — преведете!

— Той каза, че има различни французи.

— Така е. Ние французите сме различни, а пък вие сте длъжни да си приличате като кокосови орехи, нали? — Той гръмко се засмя на собствената си шега.

Жената и негърът бяха извърнали глави и угоднически се хилеха.

— Ей, вие там — рече капитанът, — гледайте си масата, защото ще ви се случи нещо.

Негърът покорно наведе глава, но жената продължаваше да се хили.

— Слушай, Марго — рече по-меко французинът, — дотам ли стигна — да се повлечеш с тоя...

— Какво да правя — каза тя, — като ти вече не ме търсиш, а при това момчето никак не е лошо, можеш да ми вярваш!

— Искаш ли да му избия зъбите?

— Не е прилично пред чужденците, ще се изложиш.

— Я си затваряй устата! Няма да позволя една курва да ме учи на обноски.

— Па̀-па̀ — възкликна Марго, — какъв грубиян!

— Хайде — ядоса се капитанът, — няма да се разправям повече с вас. Омитайте се!

Негърът не чака повторна покана. Той тръгна пръв и жената неохотно се повлече след него.

— Не си много шик, Гастон — рече с укор тя, минавайки край капитана. — Но ти пак ще ме потърсиш, тогава ще има да вземаш!

— Я не дрънкай много! — рече Гастон и като се надигна, плесна я по задника.

— Какво може да се очаква от такъв мръсник като тебе! — извика тя и побърза да изскочи навън.

Жената остави вратата отворена. Отвън навлизаше тежък и влажен въздух. „Сигурно езерото Чад не е далече от Порт Лами“ — помисли си Иван, но го мързеше да извади географската карта, която беше в чантата му зад него, опряна на облегалото на стола.

Неусетно бе станало десет часът и навън, както е обикновено нощем в Африка, бе страшна тъмнина. Излезеш от светлата стая и сякаш на очите ти връзват черна кърпа — нищо не виждаш пред себе си. Иван за първи път в Африка разбра какво значи тъмна нощ. Той запита французина защо е така.

— В Африка е тъмно от негрите — каза капитанът и се ухили.

Парадоксът беше хубав и двамата — Александър и Иван — този път не можаха да сдържат усмивките си.

Капитанът само това чакаше:

— От негрите тук става нощта по-тъмна, а? Ха-ха-ха...

Втората бутилка беше изпита и той извика на черния барман:

— Хей, Дуду, още една „Кралица Ана“. Обичам кралиците. Жалко, че във Франция кралиците отдавна са умрели.

— Намерихте допирна точка — каза Александър на Иван, — и двамата обожавате кралиците. — После рече на капитана с категоричен тон: — Аз повече не искам.

— И аз — каза Иван. — За нас е достатъчно.

— А, и таз добра! — рече добродушно капитанът. — Нали ви казах, че никога не съм пил с руснаци. Сега ми е паднало случай. Ще прием, как може!

Той говореше добродушно, но под силната светлина на лампата Иван забеляза недобри светлини в очите му.

Дуду постави на масата новата бутилка и алуминиева кофичка с кубчета лед. После донесе голяма бутилка от чудесната естествено газирана вода „Перие“. Той постави содата до уискито и обърна въпросително послушното си лице към капитана.

— И малко маслинки, от зелените, и пържени картофи, алее-хоп! — подвикна му французинът.

Барманът лениво тръгна към тезгяха, а капитанът вдигна бутилката. Александър закри с длан празната си чаша. Същото направи и Иван.

— Хайде, хайде — рече отпуснато капитанът, — какво се държите като девственици!

— Не — рече Иван, — ние повече няма да прием.

Капитанът погледна въпросително Александър.

Русинът отрицателно поклати глава.

— А, ще пиете, ще пиете — каза капитанът.

— Не, няма да прием.

— Ще пиете, няма как!

Той държеше бутилката във въздуха, а двамата държаха дланите си върху чашите.

— Е, какво, ще прием ли?

— Не.

— Ще пиете, ви казвам!

— Няма да пием!

— Няма да пиете ли! — Капитанът разкопча кобура си, измъкна един „Колд“, освободи предпазителя и го насочи срещу двамата. — Ще пиете ли?

Показалецът му бе опрян на спусъка. Дебел, груб показалец, който потреперваше. Гънката, предизвикана от кривата усмивка, още стоеше на лицето му, макар че сега то бе по пиянски сериозно и строго.

„Не е зареден, съобрази Иван, в противен случай едно поневнимателно потреперване на пръста — и единият от нас отива по дяволите. Не е възможно да е зареден, сигурно иска да ни изплаши тая пияна муцуна.“

Сякаш отгатнал мислите му, капитанът рече спокойно:

— Не си въобразявайте, че пистолетът е празен. — Той дръпна затвора и едно лъскаво патронче изскочи от отвора, чукна тъпо на масата, търкулна се и падна на пода. Капитанът го взе и го изправи на масата пред себе си. — Механизмът на „Колд“ е съвършен. На мястото на това — той вдигна патрончето — в цевта сега има друго, също такова новичко. — Той остави патрончето на масата и рече внушително: — И така?

Двамата махнаха ръцете си от чашите.

Той наля по равно и в трите чаши, вдигна своята и рече:

— А вотр санте, господа руснаци. И никакво хитруване, ще пиете толкова, колкото и аз. Нали вие руснаците много издържате, хайде да ви видя сега!

Другите не се допряха до чашите си. Капитанът насочи отново пистолета и рече ядосано:

— Слушайте, господа, вие какво си мислите? Че няма да стрелям ли! Аха, виждам — малко ме познавате. Дуду, я ела тук.

Барманът се приближи, треперейки от страх. Той сигурно беше побледнял, защото лицето му изгуби лъскавината си и придоби цвета на опушена глина. Дуду избягваше да гледа пистолета.

— Кажи, Дуду, какъв човек съм аз.

— Добър... човек — отвърна със заекване негърът.

— Ха-ха-ха. Добър човек! Това се разбира от само себе си. Кажи, Дуду, добър стрелец ли съм аз?

— Добър си, господин капитан...

— Добър, казваш. Какво значи добър. Превъзходен — ето коя дума трябваше да кажеш! Я се дръпни малко!

Барманът подскочи встрани.

Капитанът вдигна дулото на пистолета и се премери в челото на Александър. Кривата усмивка пак се появи на устните му и гънката, заобикаляща като скоба десния ъгъл на устните му, отново ясно се очерта. Дулото продължи да се насочва нагоре — над главата на русина, после ръката, която потреперваше, замръзна за миг и капитанът натисна спусъка.

Гърмежът не беше много силен и Иван разбра, че пистолетът е със заглушител. Той видя как куршумът отсече шийката на празната бутилка, която барманът бе поставил в края на тезгяха.

Дуду бе изблецил очите си и синкавобялото изпъкваше особено зловещо на черния фон на лицето му.

— И така, господа, за ваше здраве! — рече капитанът.

Тримата изпиха чашите си на един дъх.

— Още веднъж ви предупреждавам — рече капитанът с първоначалното си привидно добродушие, — ще прием цяла нощ. Покажете на какво сте способни. Имайте пред вид, че аз съм служил пет години в Алжир — там започнах кариерата си — и зная много добре какво може да се случи на човек „при опит за бягство“. Предполагам, че и вие сте чували нещичко за това. Ето и Дуду ще ми бъде свидетел, че ако ви се случи неприятност, това ще е по ваша вина. Нали така, Дуду?

— Да, господин капитан...

— Виждате ли! Дуду е бил капорал във френската армия и знае как да се държи пред по-висшето началство. Така че, господа, без хитруване!

Тоя наля пак в трите чаши по равно и поръча на Дуду да донесе повече лед.

— Слушай, Саша — рече на руски Иван, — този пияница е способен на всичко. Въпросът е да издържим повече от него.

Капитанът постави пистолета на масата, вслушвайки се с любопитство в непознатия му говор, но не им се бъркаше.

— Саша, да му стоваря ли една?

— Не прави глупости, Иван! Не забравяй, че паспортите не са у нас.

Двамата бяха си пийвали заедно, но истински се напиха само веднъж — миналата година на Ивановия рожден ден.

Когато на другия ден Иван разказа за подвизите му, Александър го гледаше недоверчиво: той нищо не помнеше. При Иван беше обратно: той можеше да изгуби контрол над движенията си, но съзнанието му оставаше ясно, незасегнато от алкохола.

Те решиха да си разпределят ролите. Трябваше да докажат на този човек, който ги заплашваше с пистолет, че и в това са по-добри от него. Трябваше да го зашеметят, да го слисат. Нищо друго не можеше да убеди френския капитан, започнал „кариерата“ си в Алжир, в тяхното превъзходство, още повече че в случая нямаха друг избор.

„Само да не забравя ролята си — повтаряше си след два часа Александър, когато почувствува, че възможността му да съобразява започна чувствително да намалява. — Да слушам командите на Иван.“

А Иван си помисли, че е време да отиде в клозета. Той се надяваше, че може още да контролира движенията си. Бяха вече изпили шест бутилки, а оставаха още пет часа до утрото, когато навярно оня ще се усмири и ще си отиде. А капитанът пиеше твърде бързо и подканяше и другите. Зареденият му пистолет лежеше на масата пред него.

След като бе мълчал почти цели два часа, капитанът изведнъж се разговори. След шестте бутилки той сигурно си мислеше, че двамата са достатъчно пияни, за да не знаят нито какво вършат, нито какво говорят.

Той самият беше твърде пиян, но Иван виждаше, че се държи и може да погълне още доста алкохол, преди да свърши.

Дуду отвори седмата бутилка. „Куин Ен“ беше изчерпана, защото в бюфета имаше само три бутилки от тази марка. После изпиха единствените две бутилки „Бляк енд уайт“ и сега се наливаха с „Джони уокер“, от който имаше предостатъчно.

Иван стана и тръгна към клозета. Той чувствуваше, че вече зле контролира движенията си, и като се стараеше да не го забележи капитанът, още повече се заклатушка.

— Хей, руски, къде! — извика му капитанът.

Иван се обърна и видя, че французинът се хилеше мръснишки — беше забелязал, че краката му не държаха добре.

— Отивам да пикая! — отвърна злобно Иван. — Ще дойдеш ли да ме гледаш?

— Хайде, хайде... Все едно, няма къде да избягаш. — Капитанът омекна от дръзките думи.

Иван се върна и каза:

— Слушай, капитанче, щом искаш да пием, ще пием! Но сега аз ще командувам темпото. Ясно ли е! И сложи това желязо в кобура си. — Той бутна презрително с един пръст пистолета.

— Я гледай, разпали се руснакът!

— Аз съм българин, запиши си го това на носа, защото тази вечер не на друг, а на тебе ще излезе през носа.

Капитанът се опули от слисване, а Иван, на когото гневът бе придал твърдост, закрочи като човек, който не е изпил капка алкохол.

Когато се върна, Александър запита:

— Ванюша, да му стоваря ли един върху главата?

— Не — рече българинът, — твойт ред още не е дошъл.

Когато изпиха седмата бутилка, Иван разбра, че повече не може да се вдигне от стола. Капитанът — виждаше се — също беше много пиян, но още се държеше. Здрав беше този дявол.

— Хайде, Саша — рече Иван, — време е да направиш една обиколка.

Александър стана и с твърда стъпка започна да се разхожда из салона. Капитанът го изгледа критично, но постепенно скобата край устата му започна да се изглажда и над очите му се образуваха други две скоби — веждите му се издигнаха от учудване.

Александър се върна на масата и без да сяда, отпечата една бутилка и със сигурна ръка напълни догоре чашата на офицера, после напълни догоре и другите две чаши.

— Ще пием екс — рече Александър. — А вотр санте, капитане!

Французинът вдигна чашата си, но ръката му не беше много послушна и той разля мъничко.

— А, не — каза Иван, — без такива номера. Допълни чашата му, Саша!

— Хей, капитане, внимавай — провикна се Александър, — ти май се уплаши да не загубиш битката, както казва моят български приятел. — Той допълни чашата му. — И така, мон капитен, екс!

Двамата вдигнаха чашите и без да се изпускат от очи, започнаха да пият своя „екс“. През това време Иван изсипа чашата си под масата.

— Страшен поглед имам — изрева капитанът, след като изпразни чашата си. Той грабна пистолета и го насочи срещу Иван. — Така, а? Докато другите пият, този тук излива чашата си на пода. Алее-хоп. Или ще стрелям. Окото ми не мига.

Иван взе бутилката, напълни чашата си и бавно я изпи под дулото на пистолета.

— Да се разберем — рече застрашително капитанът, — още един такъв трик, и стрелям.

— Хайде де — рече му Иван, — много се перчиш, а се напи по-бързо от нас.

— Какво! Аз да съм по-пиян от вас! Тази глава — той почука главата си с дулото на пистолета — е от бетон!

— Вярвам ти — рече Иван, — то се вижда и без да ми го казваш, но си по-пиян.

Иван искаше да спечели време, докато последната чаша окаже въздействието си. Несвикналият на алкохол човек можеше да се напие само от тази чаша. Пълна чаша уиски без сода и лед не беше шега работа. Иван се надяваше, че капитанът, малко по-възрастен от него и алкохолизиран вече до известна степен, ще капитулира по-бързо. „Пет минути още, рече си Иван, да спечеля в разговор — пет-десет минути.“

— Слушай — каза капитанът, — ще стреляме по бутилки, който не улучи...

— Чакай — безцеремонно го прекъсна Иван, — трябва да щадим бедния Дуду, бившия капорал от вашата армия. Ще изпотрошим бюфета му. Има друг начин да проверим кой е по-пияният — по-малко шумен и по-сигурен. Хайде, Саша!

Александър нареди в кръг десетина стола, като между всеки стол остави разстояние около метър. Той извърши тази работа с твърди стъпки и сигурна ръка като някакъв автомат. Капитанът, който все още държеше пистолета си насочен към тезгяха, го наблюдаваше смаяно.

Александър се качи на един стол и леко, без олюляване, се прехвърли последователно и на другите, докато обиколи целия кръг.

Капитанът го гледаше с усилие, мъчейки се да държи главата си изправена.

— Капитане, сега е твоят ред — рече Иван и избърса с ръка потта от лицето си. От напрежение беше се изпотил.

— Първо ти — каза капитанът, — аз най-накрая.

— Ти се уплаши, така ли!

— Аз! Да се уплаша!

— Ти си много пиан, не можеш се качи на столовете.

— Аз ли!

— Ти.

Капитанът стана, олюля се и се подпря на масата. Беше наистина много пиан. Направи няколко крачки, хвана се за най-близкия стол и като пъшкаше и произнасяше най-невероятни ругатни, криво-ляво успя да се качи. Той дълго се взира в съседния стол („Сигурно го вижда двоен“ — помисли си Иван) и понечи да прекрачи, но се строполи на пода.

— Браво, капитане!

Зад тезгяха Дуду доволно се хилеше.

— Да му друсна ли един на това капитанче? — запита Александър.

— Стой си тук — рече Иван и го хвана за ръкава.

Французинът се надигна, изгледа свирепо и двамата и изфъфла:

— Почакайте, като се върна, ще ви покажа аз!

Той залитна, но успя да се задържи и отиде в клозета. Пистолетът му остана на масата.

Иван взе пистолета, изкара патрончето от цевта и го сложи в пълнителя. Приятелят му спеше на масата и, изглежда, нещо сънуваше, защото по едно време се размърда и проговори:

— Ванка, да му ударя ли още една?

— Удари му! — рече Иван.

Русинът се усмихна насън, намести се по-удобно и задиша равно и спокойно.

„Много се бави“ — помисли си Иван. Искаше му се да разбере какво става, но знаеше, че не може да се помръдне от стола. Мъчеше се да държи очите си отворени, защото не искаше да заспи, преди да се е върнал французинът.

— Извинете — извика той на бармана, — можете ли да видите какво прави господин капитанът?

Дуду не каза нищо и тръгна неохотно към клозета. Отвори вратата и боязливо надникна. И не бързаше да извади главата си отвътре.

Най-после барманът затвори вратата и като се клатушкаше весело — вероятно имитирайки капитана — дойде при Иван.

— Заспал е — каза той гърлено, давейки се от смях, — заспал е така... както си седи...

— Приберете пистолета и му го предайте утре, когато се събуди — рече Иван. После взе чантата си (която си беше там — зад гърба му, на облегалото на стола), сложи я на масата и тури главата си върху нея.

Самолетът бе готов за излитане и пътниците чакаха пред железната стълбичка. Беше ужасно, невероятно горещо африканско пладне. Лицата и на двамата бяха мъртвешки бледи, чувствуваха се много отпаднали. Дори силното кафе, което Дуду им приготви, не можа да ги ободри.

Пътниците започнаха да се изкачват по стълбичката, когато някой сложи ръка на рамото на Иван. Той се обърна. Беше капитанът. Лицето му бе подпухнало, очите скрити между синкави подутини.

Капитанът мълчаливо стисна ръката на Иван. Стиска я силно и продължително. След това по същия начин се ръкува и с Александър. После направи знак на пътниците да се отстранят и когато те се отдръпнаха от стълбичката, с жест подкани двамата да се качват.

Преди да влезе в самолета, Иван се обърна. Долу, изпънат по войнишки, стоеше капитанът и козируваше. Пътниците го гледаха с любопитство.

Когато самолетът се издигна, Иван погледна през прозорчето: капитанът все още стоеше неподвижен на пистата. Единственият човек сред бялата писта на летището.

Иван го гледа как ставаше все по-малък и по-малък, докато се превърна на петънце. Едно черно петънце върху бялата писта на летището.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.